

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Fra SK · 6. april [1846] · til J.L. Heiberg

Citation: Kierkegaard, Søren: "Fra SK · 6. april [1846] · til J.L. Heiberg", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 1r. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b70-txt-shoot-n74.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Fra SK · 6. april [1846] · til J.L. Heiberg

Høistærede Hr Professor!
d. 6 April

Deres Billet af 2^{den} April modtog jeg Torsdag-Aften, da jeg temmelig silde kom hjem. Fredag Morgen skulde jeg reise ned til min Broder ved Sorøe; da jeg nu er vendt tilbage, anvender jeg strax det første Øieblik til et lille Gjensvar.

Tak altsaa for Deres kjærkomne Billet. Naar En har skrevet en lille æsthetisk Kritik, og da Den, der æsthetisk absolut har Myndigheden, bruger denne til at rose: saa gjør det jo altid godt at være den Paagjeldende, hvem den Udmærkede udmærker. Det sindrige østerlandske Ordsprog siger kløgtigt, at kun den døve Vise kan modstaae Smiger; kløgtigt, thi Eenfoldigheden vilde vel tro, at een af Delene var nok: Døvheden eller Viisdommen. Og jeg som hverken er Døv eller Viis, hvorledes skulde jeg bestaae i en saadan Anfægtelse! Heldigt derfor, at det er en Umulighed ved hiin Billet at føres i saadan Fristelse. Naar nemlig den Myndige roser eller anerkjender, da er dette jo ikke Smiger, det vilde ei heller være viist at døve sit Øre derimod, men usømmelig og selvklog Indbildskhed ikke taknemligen at agte derpaa. Omvendt er Forholdet det samme. Naar Den, der beundrende underordner sig, i selve Beundringens Yttring udtrykker en nogenlunde klar Bevidsthed af og Forestilling om, hvad det er han beundrer: da er atter dette ikke Smiger. I det ene Tilfælde er Myndigheden (hos den Herskende), i det andet Tilfælde Sandheden (hos den Underordnede) den væsentlige Inderlighed, der forhindrer Smigreriets Tomhed.

Tak ogsaa for den Mulighed, De betyder betræffende en Yttring af Forfatteren til en Hverdags-Historie. Hvad jeg har sagt i Anmeldelsen om hine Noveller med Hensyn til en Læseverden, det kan jeg her om hiin venlige Yttring gjentage med Hensyn til min ringe Person: til enhver Aarets Tid er den mig en kjærkommen Gave, at vente den er i sig selv kjært, at modtage den forventede ikke mindre kjært.

De er jo Udgiveren af hine Noveller. Men en Udgiver har det i sin Raadighed, naar han vil, at betragte sig selv som Uvedkommende i Forhold til Bogen og Forfatteren. Til Dem som Udgiver havde jeg henvendt mig med Bøn om Tilgivelse for, at jeg voldte Dem en lille Uleilighed. Under Forudsætning af, at hiin ubekjendte Forfatter vilde bæere mig med en lille Skrivelse, kunde De nu have ladet Tiden gaae hen, til den blev færdig, og derpaa i en Forretnings-Convolut tilstillet mig hvad der allerede var Opmærksomhed nok mod mig. Jeg skjønner ikke rettere end, at De med fuld Ret kunde have handlet saaledes; desto mere paaskjønner jeg Deres Billet. Dens Indhold, ja det er den Myndiges Dom, for hvilken jeg har takket; men Billetten selv er en Forekommenhed, der paa en kjær Maade forpligter mig i taknemlig Skyldighed.

Deres
ærbødigste
S. Kierkegaard.
Til
Hr Prof. Heiberg
R. af D.

Til

Hr Prof: J.L. Heiberg
R af D.